

AL GARATGE

L'Olga m'havia demanat per ballar. Us ben juro que jo no li havia dit res, ni abans que em demanés per ballar ni tampoc després. Després que ella m'ho demanés jo havia somrigut acotant el cap i l'havia agafada amb la mà dreta per la cintura mentre ja caminàvem lentament cap al centre de la sala. O potser no l'havia agafada per la cintura sinó que havíem anat fins al mig de la pista agafats de la mà. El que recordo segur és que vam caminar ben junts i amb molta calma fins al cor d'aquell garatge. Un cop allí ens abraçàrem tranquil·lament: la meva mà dreta pujà per la seva esquena tot creuant-la fins aturar-se damunt una espatlla mentre l'altra mà aterrava, aquest cop sí, a la seva cintura. Tal vegada no la vaig cenyir tant com recordo ¿oi?; però potser el fet important és que aleshores a mi m'ho semblava. Ella creuà els braços sobre la meva esquena i repenjà el cap, de costat, al meu coll. Jo no sabia si anava mirant a l'entorn nostre —si era així tot li devia voltar, encara que amb placidesa— o bé s'estava amb la galta sobre la meva espatlla i els ulls tancats, abandonada. Sentia els seus pits sobre el meu pit en aquella estreta suau i continguda —del tot justificada per la circumstància de ballar una lenta— mentre anàvem girant pausadament.

Segurament tampoc era el cas que jo pensés que “me l'havia lligada” ni que congriés esperances d'aparellament. Era, senzillament, que aleshores un noi i una noia no sabíem aproximar-nos de cap altra manera que no fos fingint l'amor. No enteníem l'amistat entre sexes perquè mai ningú ens n'havia parlat ni —per acabar-ho d'enllestir— la imaginació ens donava per tant; de sempre esmorteïda per un excés de benestar.

Un grup d'amigues seves xerraven davant el taulell de les begudes: dues taules folrades amb estovalles de paper i plenes de gots de plàstic i ampolles de coca-cola, llimonada i alguna llauna de cervesa vergonyant. De tant en tant tiraven serpentines i confeti: tenien l'encàrrec d'omplir de festa i alegria el local. A l'altre cap de la sala, un grup de companys examinaven els entrepans: n'hi havia de foie-gras, de pernil i de formatge. Sortosament devíem ser prou grans com per haver superat la Nocilla. Els engrapaven barroerament i se'n menjaven mig d'una sola queixalada. Com que tot just

començaven a endrapar, ningú no fumava encara. Tampoc eren molts els que ja fumaven, però a les festes, és clar, sempre ens n'hi afegíem més. Entre un grup i l'altre, a la paret del fons, hi penjava un cobrellit enorme. Feia estrany de veure aquella tela estampada d'ocres i vermells torrats cap per avall, tapant els prestatges d'aquell garatge en comptes d'estar-se damunt el llit dels pares de l'Olga. Uns prestatges que devien ser plens d'eines, aparells vells i espatllats, caixes polsoses plenes de revistes, postals i —de ben segur— els àlbums escolars de tots els fills de la casa. Aquell cobrellit d'elementals flors ocres sobre roig, estampat amb reserves de cera per alguna dona de l'Índia, molt més pobra que no pas nosaltres, volia col·laborar a transformar aquell garatge en una sala de festes passadora, agradable i, sobretot, ben glamurosa.

Ballàvem una cançó que havia triomfat com a tema principal de l'aleshores última pel·lícula del James Bond. Una veu femenina —que figurava ser la de la magnífica amant de l'agent 007— afirmava que tota ella existia només per als ulls del seu home: *for your eyes only*. Potser sense adonar-me'n massa, jo també anava repetint melosament la tornada d'aquella balada astracanada mentre la gent de classe ens mirava encuriosida. No recordo, però, de què parlàrem mentre ballàvem. Em costa tant de recordar quina devia ser la nostra conversa com també d'imaginar si realment l'Olga i jo havíem estat xerrant. No crec pas que parléssim de la pel·lícula del 007. Si fos el cas suposo que jo hauria mirat de dissimular que no l'havia vista: vivia molt lluny del centre i ni els meus pares ni cap mena d'àngel de la guarda no acostumaven a portar-me gaire gens al cinema. Tampoc crec que comentéssim les notes de Nadal. Ens havíem passat l'últim mes passant a net els apunts de totes les assignatures perquè ens havien dit —segur que era mentida— que la inspecció d'ensenyament els demanaria per tal de revisar-los, de qualsevol alumne i en qualsevol moment: el prestigi de l'escola penjava, doncs, de la nostra possible negligència. Potser era una mica més probable que jo li preguntés com portava el fet de fer de delegada de la classe —aleshores que iniciàvem els estudis secundaris— i que ella m'expliqués, per exemple, les entrevistes quasi en exclusiva amb el director de l'escola, durant el descans del migdia, en aquell despatx carregat de llibres d'art i autèntiques columnes d'informes, exàmens i cartes a mig llegir o a mig contestar.

Segurament tota aquesta dificultat a l'hora d'imaginar la nostra conversa mentre ballàvem s'adiu amb el poc poquíssim que teníem en comú l'Olga i jo. Ella era, efectivament, la delegada del curs i no havia estat pas escollida amb cap frivolitat pseudodemocràtica sinó ben directament —però sempre de manera curosament encoberta— a dit pel senyor director, atès que segons els adults aquella noia reunia els millors dots per exercir un lideratge que cohesionés el grup i alhora fes de ferri referent d'esforç i superació acadèmics. És de justícia reconèixer, tanmateix, que l'Olga era alhora exitosa en els estudis i prou humil en el tracte amb els altres: nosaltres. Tant és així que, amb els anys, tot i ser la petita de tres germans, acabaria fent-se càrrec de l'empresa del seu pare, capitanejant l'economia de tota la família.

La vertadera qüestió deu ser, doncs, què hi feia ella ballant amb mi a l'inici de la seva festa d'aniversari. L'Olga feia quinze anys, amb la seva mare havien passat hores arreglant el garatge fins convertir-lo en sala de festes, havia convidat tots els companys i companyes d'escola i ara ho estava celebrant abraçada al nap-buf de la classe, l'últim mico de l'excel·lència escolar, sota l'influx d'una balada acaramel·lada. És cert que en general la gent m'apreciava prou o, si més no, tolerava les meves matusseries i morositats amb prou bonhomia. No és que em tinguessin per un savi distret —perquè no podia ser savi el que sempre arrossegava més suspensos dels convenients—, però sí que als ulls dels altres em devia acostar al tarannà del feliç-i-distret: encaterinat i solitari, però alhora serè i cordial en el tracte amb els altres. Mirant de no perdre la meva part de protagonisme dins aquella abraçada, jo tampoc no necessitava entendre res per gaudir de l'extraordinària circumstància. En tenia prou amb el fet que ella m'hi havia convidat per participar-ne content i convençut. Tot i el desastre d'estudiant que era jo, a pesar de les tantes coses que feia mal fetes o que, senzillament, deixava de fer per la mandra d'encarar-m'hi prou estona seguida, tampoc no havia necessitat mai que ningú no em fes entendre el meu dret a viure les coses bones. Aprofitar els moments d'alegria i plaer, més que un dret, se m'apareixia com una oportunitat inqüestionable, magnífica i natural. Era com el primer bany d'estiu: necessari i feliç. I era ben bé així que m'estava allà ballant amb l'Olga,

sentint els seus pits i el seu alè ben a prop, conscient que quan s'acabés el ball començaria per a mi el delit de recordar-lo, de refer-lo moltes vegades des de la llunyania i la solitud.